

Feride Kaya

Din Kùltürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni / Ahlaklı Olmak

Karpuz Bahçesi

Besmele ile çıkalım yola,
Varalım zarifler yurduna.
Bahardır, bekliyorum,
Tohumları saklıyorum.
Portakal kokularından,
Nil sularından geçtim.
Az gittim, uz gittim,
Bir arpacık yol gittim.

Bir anne gördüm ağlıyor,
Bir ocuk gördüm uçuyor.
Kanatları ak pak,
Semada kat kat.
Zeytin dalından bir yaprak,
Buldum mübarek bir uğrak.

Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde,
Yeřil mi yeřil bir ormanda,
Koskaca bir sincap ailesi yařardı.

Dede sincap Yase ve anneanneleri Süha'nın sayısız
Çocukları ve torunları vardı. Süha, tüm torunları isimlerini

tek nefeste sayardı: Hana, Meşa, Zeha, Rana, Haya, Kava, Suva, Nasa, Cema, Maha, Kusa, Şaha, Bara, Neva, Esta, Nita...

Dede Yase ise Sinvar hariç her birinin adını karıştırdı.

Sincap Sinvar, toprağa bir şeyler ekmeyi ve çıkan ürünleri paylaşmayı çok severdi. Her kış tohumları saklar, her bahar toprağa eker, her yaz karpuz bahçesi kurardı. Arkadaşlarıyla birlikte yaz boyunca çalışır, onları sulayıp büyütürlerdi. Bahçelerinde yetişen karpuzları, sadece kendileri için değil, ormandaki diğer arkadaşlarıyla paylaşmaktan büyük keyif alırlardı. Yazın kavurucu sıcaklığında kurtlar, kuşlar, karıncalar, arılar, maymunlar, balıklar... Her canlı, serin karpuzlardan yemek için sincapların bahçesine uğrardı. Sincaplar, bu cömertlikleriyle herkesin sevgisini kazanmışlardı.

Ormanın lideri olan Akkurt, sincapların bu güzel davranışını duymuştu. Vezirleri Huva ve Kuva'ya, hem karpuz bahçesini ziyaret etmeleri hem de sincaplara tohumları vermeleri için yola çıkmalarını emretti. Huva ve Kuva, ihtişamlı boynuzları olan geyiklerdi.

Bu iki geyik, gökyüzünde kanat çırpıp her kuştan, ormanda kaçıp kurtulan her avdan, toprağa düşen her daldan haberdardı. Orman, onların nefesiyle yeşerirdi. Sessizlik bile onlara teşekkür ederdi.

Vezirler, çeşit çeşit ağaç tohumlarıyla birlikte karpuz bahçesini ziyaret etmek üzere yola çıktılar. Sincaplar, kendilerine armağan edilen tohumları gömecek, birkaç yıla kalmadan ağaçlar filizlenip büyüyecekti.

Böylece sincaplara sıcak bir yuva; kuşlara soluklanacakları bir dal, kaplumbağalara serinlik verecek bir gölgelik olacaktı.

Vezirler henüz yolu yarılamadan ormana bir fısıltı düştü.

Karanlık bir gölge, huzuru bozdu.

Bir yabancı geldi, gözleri soğuk.

Doğayı bilmez, niyeti bozuk.

Kuva durdu birden. “Bir ses duydum.”

Huva irkildi: “Bu ses huzursuz bir yemin. Ormanın kalbinde saklanmış bir şeyin.”

Kötü kalpli sansarlar, vezirlerden evvel ulaştı sincapların yaşadığı bölgeye.

“Çok açız, şefkate muhtacız.” dediler.

Boyun büküp “Aman!” dilediler.

Karpuz bahçesine yerleştiler.

Sincaplar, fındıklarını, en geniş kovuklarını, en yumuşak yaprak yığınlarını paylaştı sansarlarla. Onların sinsi planından habersizlerdi. Sansarlar, açgözlü ve kibirliydiler. Tavşanların havuçlarına, sincapların karpuzlarına, köstebeklerin turplarına, karıncaların buğdaylarına bile el koydular.

Huva ve Kuva varınca, gün doğumunda bir de ne görsünler!

Karpuz bahçesi darmadağın olmuştu.

Huva şöyle seslendi sansarlara: “Bu yaptığınız ahlaklı ve onurlu bir davranış değil! Derhal buna son verin.”

Sansarların lideri, kahkahayla güldü.

Döndü ve: “Biz güçlü olanız! Güçlü olan onurlu olandır ve her şeyi alır!” diye bağırdı.

Sansarlar, her yeri talan etmeye, ormandaki tüm canlılara eziyet etmeye devam ediyorlardı.

Kuva, haberci güvercinini yolladı Akkurt’a.

Akkurt, doğanın sesi, barışın müjdeleyicisi; tüm hayvanların yol gösterici bilge lideriydi.

Akkurt, rüzgâr gibi varıp yetişti gün ağarmadan. Huva ve Kuva ile beraber bir plan yaptılar.

Ormandaki tüm hayvanları çağırdılar: “Onurlu yaşamak için birlikte hareket etmeliyiz,” dedi Akkurt.

Bir adım attı, ışık saçtı her yere.

Orman, onun bu sözüyle yankılandı.

“Herkes yerine!” dedi Sinvar. Tavşanlar ve köstebekler çukurlar kazdı. Kaplumbağalar set yaptı. Maymunlar ağaçlarda yerini aldı. Kirpiller oklarını hazırladı. Sincaplar kozalakları topladı. Sinvar’ın işaretiyle başladı bu onurlu mücadele. İlk palamutu fırlattığında tüm hayvanlar atıldı ileriye. Arılar, karıncalar, kelebekler bir araya toplandı. Hayvanların hepsi tek bir vücut oldu. Sansarlar bu dayanışma karşısında ne yapacaklarını bilemediler. Telaşa sağa sola kaçışmaya başladılar.

Orman yeniden uyandı, yeşerdi her bir ağaç. Kuşlar kanat çırpıtlı bulutlara. Zafer kazanıldı, duyuldu her yerde. Orman huzur buldu, yeniden bir nefesle. Fakat Sinvar kayboldu, bir yel ile birlikte. Yine baharlar gelecek, yine

tohumlar filizlenecek bu bahçede, dedi sincaplar. Mağrur fakat yitip giden arkadaşlarının hüznünü taşıyarak...

Bir anne gördüm ağlıyor,
Bir çocuk gördüm uçuyor.
Kanatları ak pak,
Semada kat kat.
Zeytin dalından bir yaprak,
Buldum mübarek bir uğrak.
Barış olup kanatlansın bu misal
Okuyanı şahit tutsun bu masal